

משרד החינוך והתרבות - הפקולטה לתרבות תדרנית

גָּלְדִּן וָתְלִין בְּפֶרַשְׁתָּה שְׁבָוע
בָּעֲרֵבֶת נָחָמָה לִיְבוֹרִיךְ

הַפְּרִזְבָּה לְשֻׁבְתָּה רָאשׁ חֲדָשָׁה
יְשֻׁעָיה ס' ג'

תרומת (תשכ"ד)

א. שאלות בליריות:

1. לפיה שצת כמה חוקרים מחרkar פראקנץ בחלקו הראהו א'-ג'ך שלושה שלבים ביחסו ח' אל גמור וחלקו תשבץ (בפסוקים פ"ו-כ"ד) איזו אלה ספרט את הנאמר בשני שלבים האמורים בחלק הראהו בלבו.

הסביר את מבנה פרקנו לפי זה!

2. רביום מרגאים כמה רעיונות טרומיים בפרקנו עם רעיונות שבמדורי תחילם ז' נ"א, אלו הם?

3. לדעת כמה פראשים חזרת חצבראה האחרונית שבספר ישעה בפסוקיה הראשוניות על חנוך בגבוראת תרשughtה שבספר ישעה, פרק א' י"א-ט"ו. ואלו לדעתן, א"ל "איין הפסוקים הללו (ב'-ג') דומים בעניהם לאזכור בישעה א' "לטח לי ורב בחיכם...".
נתן לחכרייע בין שמי הדעות.

ב. בזאת כל אלה ידי עשתה ויזהר כל אלה.

1. למי מוטב "אלח" שבתחילה הפסוק?

2. גראת שחסר בפסקוק הלק המשפט הבא לחשלים את "ויחיר", גאר את שלש המלים האחרורות!

ג. ג' שחת השודר סכח איש
זרבוח השה עורף כלב
פעלה טבחה דם חזיר
סזכיר לבוגה סברך אווז.

רש"ג ... אבל עתה אין לי חוץ בכך שברי 'שורט השור' הכח את געליו וגצלו ספנו, לפיכך ד"ה זרבוח השה - דרשות לפניו כעדך את חבלו,

ד"ה וחטאת את טבחה - חרי ארא שקסן לפני כדם חזיר.
ד"ה סזכיר לבוגה חמיטר לבוגה, כמו (ויקרא ח' י"ג) "אזכורתה" (שם כ"ד) "ויחירתו"
שלחם לאזכורתה.

ד"ה אברך ארוז טחשיר ארוז - זחו פרושו.
ישעיה פטרangi כי שורט השודר לפניו סכח איש, את חדר羞 תשורט את חדר ולוקחו בגזלה.
ד"ה זרבוח השה עורף כלב - השומר את חדר ובודלו ואנגי ווא גזל בעולית.

ד"ה וחתלה טבחה - כך חייא לפניו כמו דם חזיר, שאין מביבאים אווח ברגזון.

גארכ' ד"ה שורט השורן כילוטר חרוי זו יראח לפניו אם על מזבאי ישאט שודר וועל פדחה
חליליק זרבוח גם איזו? ואם חרוא טקידיון אז לטער וערף גלב למם
גבודה דרא!

פעלה טבחה על שולבי. הטהור, זטעה דם חזיר על נתח חמייקרים.
ד"ה סzechir לבוגה לפניו וטברך אווז - שם עבורה דריה, ע"ד הבווע (שמואל א' פ"ו)
זוארן ותרטפים הפזר. הגה בזח יחולל טמי פעריטס (א) במת
שיות כבורי לפסיליטס, (ב) במת שישתייה כרבת הקרבן ויתהשוו גלב
לחת לזר שורה

טלביימ' ד"ה שורט אחים שיבאים קרבנות ועוזכם בישעכם וายיגכם שביים אלוי, דעו,
כי בין מי שהור שורט השור לקרבן, או מי שהור סכח איש לרזוח בפש,

בין מי שהור זרבוח השה לקרבן ובין מי שהור עורף כלב,

וכן מי שהור מעלה טבחה לקרבן וככגדו סי שפעלה דם חזיר לע"ז

או מי שהור מזכיר את ח' ע"י לברות שמבייא, או מי שטברך אווז את העברדה הדרה,

דעו, כי שני אלה קצירות שרים בעניבוי,

כי גם אלה הראותם - שהם שורט השור, זרבוח השה, מעלה טבחה סזכיר לבוגה

בחדר בדריכותם, הדריכים שהם חשבים לעברך אווח בתם איבם עראים סזר פזרותי, רך

סזר בחירותם, כי אזכה איבגי רוצה בקרבותן כאלה بلا חשובה וחכמתה לפניה,

וכן הצד השבוי - שהם סכח איש, עורף כלב זכר,

בשקוציהם נפשם חפזה.

1. מה ההבדל הענגי בין ארבעת הפירושים הב"ל?
 - א. מה ההבדל התחבירי בין הבארה למלב"ס?
 - ב. מה פירוש המלה "מתשרף" בדרכו רש"י?
 - ג. למי מפרשנים אלה יש להביא סירוע מישיפה ב"ז ח' ולמי טז"ח ד' וולמי טז"ט ו' – ז'?
 - ד. מה מפרשנים אלה שירשו מילון מישיפה ב"ז ח' ולמי טז"ח ד'.
 - ה. מה היה מעלהו ומהי חולשתו של פירוש המלב"ס?
 - ו. התוכל לפреш בחותם לפרש המלב"ס – מה נאמר על "הרארודים" (השותת איזיבח), המעליה מונחה...). שבחרבן ועל "האחרודים" (המקה, העודף...). שבספרם חפץ?
 - ז. גם המתה בחורו בדרכיהם ובשקודקיהם נפשם חפץ.
 - ח. גם אבוי אחר בתעלולייהם וטגורותם אביה לאם.
 - רש"י ד"ה** גם המתה בחורו בדרכיהם הלוך תורמים וגם אבוי אחר ואחפים בתעלולייהם.
 - ו. רואם אמרו מהו "גמ"? כך דרך לשון עברית לרומר שבגמ"ז זה אצל זה, כמו (דב' ל"ג כ"ה) "גם בחור גם בתוליה", (מלכימ א' ז') "גם לי גם לך לא ייחיה" (קהלת ט' א') "גם אהבה גם שגדאה", (במ"ז י"ח) "ולא ימורת גם הם גם אתם". אף כאן: גם המתה בחורו וגם אבוי אחר.
 - ט. ד"ה בתעלולייהם: להתעורר בם, לשוז (במדבר כ"ב כ"ט) כי התעללה בו.
 - י. ד"ה וטגורותם: מהו שם יראים.
 - ראב"ג** ד"ה גם המתה תחזר מלת "אבוותיהם" וכן הוא כי אבותם הם גם המתה.
1. מהו הקשי בפ' ג'?
 2. מה ההבדל בין שbag הפרשנים האלה ובין פירוש המלב"ס שהרבה שאלת ג' בישוב הקשי?
 - ט. איך מפרש רשות א' את הכהני של "תעלולייהם"?

ה. ג' גם המתה בחורו בדרכיהם...
רמב"ם הלכות תשובה פרק ה'
הלכה ג': ודבר זה עicker גדול חרוא והזו פסוד התורה יתמצזה... וכל שייחוף האדם לעשרה מממשה בני אדם – עיטה, בין טוביים בין ורביים, ומפניו זה העדיין נאמר (דב' ח' כ"ר): "מי יתוך והיה לבבם זה להם", כלומר – אין האזדה כופת בני האדם רולא גוזר עליהם לעשות טובה או רעה, אלא הכל מסור לו...
הלכה ד': ... בכח חפץ (= הבדラ) להיות האדם רוחני בידיו וכל מעשיו מסדריו לד ולא יהיה לו לא כופה ולא מושר, אלא הוא סעודה ובזאתו שבתנו לו נורא-ל' עשרה כל אדם יכול לעשות, לפיכך זוינו אורתו לפני ממשיר. אם עתה מזבב – מזבב לנו רואם עשה רעה מריעין לו. הוא שהבבאי אומר (סלאכי א' ט') "מידכם היהת זאת לכם", (ישע' ס"ו ג') "גם המתה בחורו בדרכיהם".
הסביר, למה לא הביא הרמב"ס את הפסוקים לפי צורם המקרא והקדמים את הפ' ממלאכי לפ' מישיפה?

ג. מתוך מדרשי חז"ל

שפטות רביה משפטים ל"א (ג"ג)
(שם, כ"ב כ"ד) "אם כסוף תלווה את עמי את העבי עמי" לא עטך חרוא העבי אלא עמי הרא, וכן אמר דוד (תחל' י"ח) "כפי אתה עם עמי תושיע" – אין מדרתיר של הקב"ה סמדתبشر ודים: סידות בשער ודים – מי שחרוא עשיר ריש לו קדרוב עמי אייבוד סודה בר; רוואת קרובו – כסמן פפץיו, מגני שחרוא מתביחס להשיות עמי לפני שחרוא עמי, וכו' שלמה אמר (משל' י"ט ז') "כלACHI דש שגדהו" יאומר (משל' י"ד כ') "גם לרעחו ישגא רשות", וכן איוב אמר (יש' י"ט י"ד) "חדרלו קרובוי ומירודע שחדובי"; ואם היה עשיר, הכל גזבקים בו וארהבים אותו, ש' (משל' שם) "ווארובי עשיר רבבים".

אבל הקב"ה אייבוד כן. מי הם עמי? העניים, רואה לעניין וגדבק בו. רצונך לידע – ראה מה כתיבת: (ישע', כ"ג) "כח אמר ה' השמים כסאי ויארדך הדום רגלי" – מה כתיב אחריו? "ואל זה אביהם אל פני וונכה רוחה".

ט. האם מפרש המדרש את פסוקנו כפשוותו או דוושו שלא כפשותו?